

İ N T İ H A R

SEBEPLERİ NEDİR VE ONA NASIL ENGEL OLUNUR?

Leslie Mc Cullough

Çev. : Yrd. Doç. Dr. Hüseyin PEKER

Neden dünyada bir çok insan, hayatın problemlerinin çözümü olarak intiharı seçiyor?

Neden zengin milletlerin bir çok fertleri, çok şeyleri olduğu halde, hayatlarını değerlendirip ömürlerinin tabii sonuna kadar beklemiyorlar?

Diğer taraftan biz, memleketlerindeki fakirlik veya zulümden kaçabilmek için, son bir ümitsiz teşebbüsle, hayatlarını ve sıhhatlerini çürümüş eski botlar içinde tehlikeye atan, refah ve hürriyeti yabancı ülkelerde, gurbet ellerde arayan fakir Haitililerin ve Vietnam'lı "Boat - People"lerin tehlikeli yaşamlarını okuyoruz. Onlar ölümü bir kurtuluş yolu, bir çıkar yol olarak aramıyor; onlar o kadar büyük sıkıntı içindedirler ki, daha iyi bir hayata kavuşmak için ölümü göze alıyorlar.

Buna karşılık, mültecilerin hasretlerini çektikleri, sığınak olarak arayıp hayal ettikleri, içerisinde iyi bir yaşantıya sahip insanların bulunduğu ülkelerdeki binlerce kişi, ölümün çıkış yolu olarak intiharı seçmektedir.

Ne büyük çelişki!

İntihar, hür dünyanın sanayileşmiş ülkeleri içerisinde önemli problemlerden birisi olmuştur. Bu konuda bir kaç diğer Avrupa ülkesi de daha iyi bir durumda değildir. Dünyada en yüksek intihar oranına sahip olan

(1) Bu çeviri Leslie Mc Cullough'un KLAR - WAHR (Nr. 11/12 November - Dezember 1982) dergisinde yayınlanan "Selbstmord" adlı makalesinden yapılmıştır.

ülke Macaristan'dır.² Hemen onun ardından Demokratik Almanya gelir. Diğer 14 ülke, listede henüz Amerika Birleşik Devletleri'nin önünde sıralanmaktadır. Bunlar, zirvede bulunan, teknik ve endüstri alanında dünyanın en çok ilerlemiş bir kaç ülkesidir. Aslında, bu ülkelerdeki milletlerin, yaşamlarını ve geleceklerini en az sıkıntı ile atlatmaları için esaslı sosyal müesseseleri vardır.

Maddî zenginlik olarak isimlendirilen şeylerin en azına sahip olduklarının kabul edilmesi gereken ülkeler olan Antil (Karaippler) bölgesinin ülkeleri, Güney Amerika ve Filipinler, uluslararası listenin sonunda bulunan ülkelerdir.

Onlar Hastadır.

Neden hür ve varlıklı ülkelerdeki insanlar, bizzat kendilerine öyle çok kin besliyorlar ki en son ve en kesin çözümü intiharda arıyor ve sonra da genellikle onda buluyorlar?

Bir çok insanın hayatında ne eksiktir ki onlar bu hayatın basit ve değersiz olduğuna ve onu sona erdirmeğe karar veriyorlar. Onlar Hz. Eyyüp ile aynı düşünceye sahiptirler: "Hayatımdan nefret ediyorum..." (Eyyüp 10,1).

Sanki bütün dünya onların hayatlarından tiksiniyormuş gibi görünür. Bizler, gittiğimiz ve durduğumuz her yerde, yakında atom füzeleri ile taarruz edilebileceği şeklindeki savaş tehdidini veya endişesini duyuyoruz. İdari hakimiyeti altında tutan kişiler, bütün kıtaları yoketme, tahribetme ile tehdit edebiliyorlar. Eğer bu hareketin ilk adımı atılırsa, bütün bunları durdurmak için hiç kimse hazır değildir. Dünya gerçekten çok hastadır!

Bu dünyanın yöneticileri hakikaten, Tanrı'nın eski İsrail Oğullarına önceden bildirdiği yol üzerindedirler. O şöyle demişti: "Baş büsbütün hasta, kalp büsbütün donuk. Baştan ayağa kadar hiç bir şeyiniz sıhhatli değil, ancak yaralar ve bereler ve taze kötek çizgileri var, bunlar temizlenmemişler, sarılmamışlar, yağla yumuşatılmamışlar." (İşaya 1, 5 - 6).

Bu, günümüz halkının manevî durumunun ve aynı zamanda, atom harbine yol açabilecek medeniyetin durumunun da doğru bir tasviridir. Biz manevî ve ruhî yönden hastayız ve hayatın sıkıntılı anlarına karşı koyabilecek bir durumda değiliz.

(2) Makalenin sonunda yer alan listede, en yüksek intihar oranına sahip olarak Romanya gözükmemekte, Macaristan ikinci sırada yer almaktadır. (Çeviren)

Gençlerimiz de ölüyor

Bizzat insanın kendi eliyle gerçekleştirdiği ölüm olan intihar, hem sıhatlinin hem de hastanın başına gelebilir. O, fakirlerden daha çok zenginlerde görülmektedir. Her ne kadar kadınlar, böyle bir teşebbüse daha çok gırışıyorlarsa da, farklı metotların uygulanmasından dolayı, erkeklerde ölüm oranı daha yüksektir. Kadınlar, kimyevî maddeler yahut uyku hapları almak gibi daha hafif bir ölüm yolunu tercih ederlerken, erkekler silahla yahut bir yerden atlayarak hayatına son verme gibi kesin sonuç veren kat'i ve klasik bir yola başvurmaktadırlar.

İntiharın, bizim en değerli varlığımız olan dünya gençliğinin en zeki, en kabiliyetli olanları arasındaki korkunç yüksek oranı en üzücü istatistiklerdir. Hayatın ümitsizliğinden dolayı son çare olarak kendi kendini öldürme, gençler arasında devamlı artan bir sayıdadır. Örneğin, Amerika Birleşik Devletleri'nde son yıllarda gençler arasındaki intihar oranı üç katına çıkmıştır. İntihar, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gençler arasında, kaza ve katli olaylarından sonra, ölüm nedeni olarak üçüncü sırada yer almaktadır. Daha yeni, henüz tam olarak değerlendirilememiş araştırmalar gösteriyor ki intihar, kısa zamanda ölüm nedenleri arasında ikinci sırayı alma yolundadır.

Bu problem, yalnız Amerika Birleşik Devletleri'nin problemi değildir. Avusturya, Danimarka, Hollanda, Doğu ve Batı Almanya, Hongkong, Macaristan, Japonya gibi ülkelerdeki gençlerin de, intiharı problemlerinin çözümü olarak seçmiş olmaları, bütün bu ülkeleri üzen korkunç bir gerçektir.

Neden, Neden bu gençler, henüz hayatlarını yaşamadan kendilerini öldürmektedir? Bunun sebepleri nedir?

Cevap, 20. yüzyıl için yazılmış bir şiir gibi okunuyor: Çok para, bol alkol, çok mülk, bol miktarda kimyevi maddé ve ebeveyn tarafından kazandırılmayan yeterli sevgi. Bunlara can sıkıntısı (Langeweile), sarsıntı (Depresion), gerginlik (Stress), korku (Angst), engel (Frustration), ümitsizlik (Hoffnungslosigkeit), aşağılık duygusu (Das geringes Selbstwertgefühl) ve suçluluk duygusunu (Schuldgefühl) da eklemek gerekir; ki genellikle bütün bunlar kısa bir zaman önce vuku bulmuş bir boşanma olayıyla yakından ilgilidir.

Ne acıklıdır ki eğer, her başarılı olmuş intihar olayının 50 - 60 denemeye kadar çıktığı müşahade edilmiş olsaydı, onlar önlenebilirdi. Ayrıca 13 yaşından küçük çocuklar tarafından gerçekleştirilen, resmî olmayan fakat muhakkak olduğu kabul edilen sayısız intihar denemeleri de söz

konusudur. Bunlar, ölenlerin küçük çocuklarını ve ailelerini korumak amacı ile, kaza sonucu meydana gelen ölümler sınıfına dahil edilmektedir. Hiç bir anne veya baba, çocuğunun başka bir hayat isteyerek kendisini terkettiğini kabul etmek istemez. Ancak bu olay genellikle doğrudur.

Kurbanlar kim?

İntihar edenin ruhî durumu ancak yüzeysel olarak görünebildiğinden, ilk plânda psikolojik açıdan hiç bir mantıki sonuca varılamaz. İntihar edenlerin çoğu, orta veya yüksek gelirli ailelere mensuptur. Genellikle onlar iyi bir başarı göstermelidir ve ait oldukları gruptaki akranlarından saygı görmelidirler. Bütün intihar teşebbüslerinde olduğu gibi burada da kadınlar intihar denemesinde daha çok bulunmakla birlikte, sonuçta erkekler daha başarılıdır. Genellikle intihara kalkışanlar daha önce yardım istemişlerdir, fakat çevre bu yardım çağrısını anlayamamıştır. İntiharda ölenlerin % 75 i daha önce, hayatlarına son verme niyetinde olduklarını ifade etmişlerdir. Onlardan bir çoğu daha önce bir kaç kere intihar girişiminde bulunmuş, kısmen eğilim göstermiş ve nihayet bir kere tekrarı yeterli olmuştur. Onların, çoğunlukla her şeyi itinalı olarak plânladıkları ve daha sonra plânlarını uyguladıkları anlaşılmaktadır.

İntihar edenler iki grup olarak gözükmekte ve onların bir grubunda, problemlerinin kesin çözümü için intihar eğilimi diğerlerinden daha ağır basmaktadır. Onlar "yalnız gezen kurtlar" gibi olup kendilerini toplumdan ayrı ve tek başına daha iyi hissetmekte ve alkole -veya kimyevi maddelere- yönelerek toplumdan daha da uzaklaşmaktadırlar. Sıkıntılardan (Sorgen), engellerden (Frustrationen) kurtulmak için çok miktarda hap kullanma bir denemedir. Eğer bu koltuk değneği onlara yardımcı olmaz ve onları teskin etmezse, onlar ümitsizlik içerisinde başka bir çözüm ararlar. Hoşnutsuzluk ve ümitsizlik, genç veya yaşlı olsun ekseri intihar kurbanlarında bulunan ortak kaynaktır.

Hangi şekil, onlar için bu kadar felâketli bir "çözüm" getiren ve aşılamaz gözükken problemleri iyi edebilir?

Hangi problemler?

Yetişkinler, iş yerlerinde maruz kaldıkları baskıdan ve bugünün birbirleriyle rekabet eden dünyasında karşı karşıya geldikleri gerginliklerden (Stress) söz ederler. Onlar hafta sonlarında dağlara çıkar veya deniz kenarlarına giderler. Şık arabalarla gezerler; lüks araçlara, yelkenlere -veya motorlu kayıklara- ve arzu ettikleri her şeye sahiptirler. Ancak bunlar, onları bunaltan baskıyı hafifletmek için çok iyi ve değerli şeylerdir. Onlar buna ilaveten, alkolün ve hapların yardımı ile günlerini geçirmeyi ve böy-

lece bir ruh huzuru (Ruhepause) kazanmayı denerler. Fakat, çocukların problemleri ne olabilir? diye sorulabilir.

Bugünkü modern dünyamızda çocuklar, aynı rekabet ve kabul edilmek baskısı altında bulunmakta ve yetişkinler gibi kendi gelecekleriyle ilgili aynı endişeyi duymaktadırlar. Onlar ayrıca, ebeveynlerinden gelen bir baskıya da maruzdurlar. Başarılı ailelerin, çocuklarının da başarılı olması ve ailenin onurunu koruması şeklindeki istekleri, çocuklarda korku ve endişeye yol açmaktadır. Okulda daha iyi not almaya, doktor, avukat olmaya, bir şeyler yapıp başarılı olmaya bakınız şeklindeki baskılar, gençlerin karşı karşıya kaldığı problemlerin sadece bir kaçıdır. Onlar genellikle, münevver ve şefkatli bir ailenin yardım, cesaret verme ve anlayışından yoksun olarak, tek başlarına bu problemlerin karşısında durmaktadırlar.

Avusturya, Almanya ve diğer bir çok Avrupa ülkeleri, Japonya, Hongkong gibi ülkeler, kendi eğitim sistemlerinin çok yüksek başarı elde etmeğe yönelik taleplerinin, artan intihar oranı için önemli bir neden olduğunu kabul etmelidirler. Yakın zamanda Hongkong'daki bir ilkokulun öğrencileri arasında yapılmış olan bir araştırma, anket uygulananların % 14 ünün, "okulun başarılı olma yolundaki baskısının veya ebeveyn tarafından yapılan baskının artması halinde intiharı seçebileceklerini" ifade ettiklerini göstermektedir.

Bu ülkelerin bir çoğunda, daha güvenli bir çalışma alanı, ve nispeten kaygısız bir gelecek, gençlerin sahip olduğu okul başarılarına bağlıdır. Daha yüksek bir öğrenimi veya bir üniversite öğrenimini, ancak ortaokul ve liseyi iyi notlarla bitirmiş olanlar yapabilirler. Okuldaki başarısızlık, bir çok genci orta derecede bir hayata -az ücret ödenen bir iş ve gelecek ile ilgili ümidi az- mahkûm etmektedir. Başarılı olma baskısı oldukça fazladır. Onların, ailevi davranışların kurbanı olduğu bilinmelidir. Bir çok genç basit bir ruhi sarsıntıya (Trauma) karşı koymaya bile hazır değildir.

İşte bundan hasil olan ruhi durum, bütün yaşama cesaretini kaybeden duygusal bir özellik arzeder: "Her şeye karşı duygusuzdur. Ümitsizdir. Ona göre hiç bir şey zahmet çekmeğe değmez." Onlar, ebeveynin istekleri, gelenekler, çevre ve kişisel problemleri nedeniyle kendilerini, sanki hapisteki bir tutuklu gibi görür ve bir kurtuluş yolu ararlar.

Onlar ümitsiz bir şekilde problemlerinin çözümünü arar ve mutluluk olarak gördükleri geçici, somut olmayan gizli arzular peşinde koşarlar. Devamlı olarak katıldıkları değişik sex partileri onları tatmin etmez. Alkol ve uyuşturucu maddeler de onlara mutluluk getirmez. Aile de onlar için ilgilendirici, meşgul edici olmaktan çıkmıştır. Bir defa gerçekleştirilen arzular, sürekli bir doyumluk getirmez ve bir iç huzuru duyulmaz.

Hayatın zirvesinde (gençlikte) ümitsizlik hüküm sürmektedir. Onlar Kutsal Kitab'ın şu hükmü karşısında kördürler: "Delikanlı, gençliğinde sevinçli ol ve gençlik günlerinde kalbini iyi şeylerle doldur. Gönlün istediği gibi dolaş ve gözlerin gördüklerinin tadını alsın. Fakat bil ki Tanrı seni, bütün yaptıkların için hesaba çekecektir." (Vaiz 11,9).

Gençler, erginliğin baskısına ve gerginliğine mağlup olmamalı, genç olarak sorumluluğunu idrak etmeli, onlara güvenilebilmelidir. Gençlik dönemi bir neş'e dönemi, hayatın zevkinin çıkarıldığı bir dönem olmalı, ancak kişiyi gelecekte mahkûm edecek (îdamına karar verecek) şekilde yaşanan bir dönem olmamalıdır.

Samîmi ve birbirlerine iyice bağlı, birbirlerini seven, anlayışlı ve birbirleriyle ilgilenen bir aile, her şeyden önce gençleri, hayatın anlamsızlığı duygusundan uzaklaştırmaya çalışmalıdır. Para, otomobiller, haplar hiç bir zaman seven ve ilgi gösteren, düşünceli bir ailenin yerini tutamaz. Genç ve yaşlı için devamlı bir mutluluk, sadece maddiyatın çokluğuna bağlı değildir.

Başarı Cevap Değildir

Refah ve başarı çözüm değildir. Günlük geçimin temini için bir sıkıntı çekilmemesi mutluluk garantisi değildir. Dünyadaki en ileri sosyal yardım sistemine ve yüksek bir hayat standardına sahip olan küçük Danimarka, batı dünyasındaki en yüksek intihar oranıyla kötü bir durumdadır. Kendi iradeleri ile hayatlarına son veren Danimarkalılar, trafik kazalarında ölenlerin hemen hemen iki katı kadardır. Diğer bir modern sosyal yardım ülkesi olan İsveç'te de intihar olayları Danimarka'dan sonra yoğun bir durumdadır.

Demekki Haiti'li ve Vietnam'lı mültecilerin düşündükleri gibi günlük geçim sıkıntısı endişesinden kurtulmuş olmak, doğrudan doğruya mutluluk getirmemektedir.

Amerika Birleşik Devletleri'nin gelişmiş eyaletlerinin bir çoğunda, gençler arasındaki intihar oranı, ülke genelindeki intihar oranının üzerindedir. Varlık içinde büyüyen, gerektiği zaman devletin yardımına güvenebilen bir insanın, bizzat çalışıp faaliyette bulunması için bir sebep yoktur. Maddi alandaki başarının yüksekliği her derde çare değildir ve gerek yaşlı gerekse gençlerin hayat problemlerini çözememektedir. O bilhassa hayatın anlamını yoketmektedir. Eğer insanı gayrete getirecek hiç bir şey, ulaşacağı hiç bir hedef, hiç bir ümit yoksa, onun için yaşamın da anlamı yok demektir. Eğer insanlığın asıl amacı bilinmezse o taktirde için yaşanılması gerektiği de anlaşılabilir.

Tanrı, eski İsrail kavmine şöyle söylüyordu : "Nice insanın doğru olarak gördüğü yol, sonunda onu ölüme götürür." (Süleymanın Meseleleri 16, 25). Günümüzde insanlar, kendilerine doğru görünen yolu seçmektedir. Ancak onlara doğru olarak görünen yol, bir çoklarını boş, problemlili bir hayata ve intihara sürüklemektedir.

Tıp Çözüm Buldu mu?

İntihar ne patolojik bir problem, ne beyinle ilgili biyolojik bir problem ne de kafa içi zedelenmesi olarak nitelenebilecek genetik bir problemdir. O ruhi - manevî bir problemdir.

Bütün fizik hastalıkların yarısından çoğu, ruhi veya manevi kaynaklıdır. Bir tıp mütehasısı, hastalarından % 70 - 90 kadarının, fiziki bir hastalığı olmayan, aksine onların beden ağrılarının sadece, yaşam değişiklikleri ve günlük hayatın problemleri sonucu ortaya çıkan insanların kategorisine girdiğini takdir eder.

İntihar eden hasta genellikle, probleminin çözümünü ancak intiharda bulabileceği kanaatinindedir. İntiharların çokluğunu önlemede doktorlar başarılı gözükmemektedir. San Francisco, Philadelphia ve Amerika'nın diğer merkezlerinde yapılan araştırmalar, intihar eden veya intihara teşebbüs eden kişilerin % 70 inden fazlasına tıbbi müdahalede bulunulduğunu ve ya en azından, intihardan kısa bir süre önce tıbbî tedavi altında olduklarını göstermektedir.

Problemlerini gidermek için onlara yazılan ilaçlar, o an için problemlerine son veren bir alettir. Böylece, her ne olursa olsun tıbbî yardım, kesin ve sıhhatli bir çözüm olarak gözükmemektedir.

Zenginlik de çözüm değildir. O halde gerçek, doğru çözüm hangisidir? Biz atom bombaları, roketler ve uzay gemileri yapıyor, insanları Ay'a gönderebiliyoruz. Biz yeni bilgiler elde etmek, yararlanmak için, dünyaya mutlaka geri gelen uzay aracını dünya yörüngesine fırlatıyoruz. Biz daha uzak gezegenlerin çevresine teknik aletlerimizi göndermek için, uzayın milyonlarca kilometre derinliklerinde rotalar plânlıyoruz. Biz, teknik beceriklilik ve kabiliyetimizle, bütün bölgeleri reforme edebiliyor, güzelleştirebiliyoruz.

Ancak biz insan hayatını, güvenli dar yollardan mutluluğa götürecek rotaları henüz tanzim etmiş değiliz.

Tehlike İşaretleri Nasıl Anlaşılır?

Yaklaşan bir intihar denemesi için tehlike işaretleri vardır. Bunlar, çoğunlukla bir kimsenin duyduğu, ümit içerisinde dışarıya aksettirilen sessiz yardım istekleridir. Genç veya yaşlı olsun ilk işaretler, temelde birbirinin aynıdır. İntihar bütün yetişkinleri kapsamına alan ve onlar arasında gittikçe yayılan bir problemdir.

Bir intihar tehdidi ciddiye alınmalıdır. İntihar, ancak nadiren anî bir içtepinin (İmpuls) sonucu olabilir. O. yoğun bir meşguliyetle (işle), ölümün veya ölümden sonraki hayatın problemleri ile bağlantılı olabilir. Günlük davranışlardaki ani değişiklikler, hüzünlü, melânkolik (schwer-mütig) bir hal, insanlardan uzaklaşma, saldırganlık (Aggressivität), uykusuzluk (Schlaflosigkeit), durgunluk (Lethargie) ve kendi dışındaki olaylara karşı ilgisizlik, muhtemel tehlike işaretleridir. Aynı şekilde, çok sevilen malı bağışlamak kadar, yalnızlık ve dostluklardan mahrumiyet de intihar için bir işaret olabilir.

Yukarıda belirtilen tutum ve davranışları izleyen etkin bir teşebbüs ve birdenbire baş gösteren bir faaliyet, bütün dert ve sıkıntıların sona erdiği mânasına alınmamalıdır. Genellikle hayatı sona erdirmeğe ait karar, iç sıkıntısının geçici olarak dağılmasına neden olduğundan, bu faaliyetler kesin karar alınmış olduğu içindir. Eğer siz, ruhî bunalım geçirenlere refakat eder, onları bunaltan şeyler hakkında kendileriyle konuşursanız, onlara yardımcı olabilirsiniz. Bir çok ilde, bu çeşit problemleri dinleyen danışma büroları vardır. Hayatın fizikî etkenlerinin neden olduğu durumları bilmek, problemleri anlamaya yardım eder. Bununla beraber gerçek sebepler bulunup çıkarılmadan tedavi mümkün değildir.

İhtiyaç duyulan ne ise bu, gerçek bir çözümdür. Bugünkü dinlerde bu problem için bir anahtar yoktur; çünkü onlar insanın hangi amaçla yaratıldığını bilmemektedir.³ Ekseri kiliselerde vazëdildiği gibi, İsa'nın havarilerine öğrettiği ilk yüzyılın dîni ile 20. yüzyılın dîni arasında çok derin bir uçurum vardır.

(3) Dînimizin kutsal kitabı Kur'an-ı Kerim'de; insanların, Allah'ı bilmeleri ve O'na itaat etmeleri için yaratıldığı (Zariyat, 56), ancak insanlar sorumlu olduğundan (Enbiya, 23) itaat edip etmemekte serbest oldukları, Allah'a kulluk etme durumuna göre mükâfat veya ceza verileceği (Beyyine, 6-8; Zilzal, 7-8) bildirilmektedir. Ayrıca İslâm'a göre, insanın vücûdu kendisine emanettir. Onu en iyi bir şekilde koruması gerekir. Bu nedenle İslâmiyet, bedene zarar veren, onu tahrip eden her şeyi yasaklamıştır. İnsanın kendi eliyle canına kıymasını, bedenini yok etmesini yani intihar etmesini de İslâm uygun görmemiş ve kesinlikle yasaklamıştır. (Çeviren)

Günlük hayatın görülebilen anlamsızlıklarını açıklamak gereğini duyan genç veya yaşlı insan, bunlara cevaplar, çözümler aramakta ve boşluklardan kurtulmaya gayret etmekte, ancak bu dünyanın toplumsal yapısında bir ümit görememektedir. Üzerinde her gün, bir atom savaşının tehdit edici tehlikesi dolaşmakta, ekonomik kargaşa, işsizlik ve bu hastalıklı modern hayatın devam eden diğer bütün problemlerini ve bunlara bir çözüm bulunamadığını görmekteyiz. Birkaç insanın dışında diğerlerine ağır gelen bu can sıkıcı baskının etkisi altında, hayatın dertlerinin ve sıkıntılarının son çözümü için cevap; gerçek olan, var olan bir Tanrı'ya inanmaktır.

Bütün çaresiz, mutsuz intihar olayları, gerçek yardımı nerede bulabileceklerini bilemiyorlar. Halbuki hayatın tasavvur edilebilen bütün problemlerinde onlara yardımcı olabilecek tam bir güvenin ve inancın kaynağı, mutlak güçle donatılmış bir kaynak mevcuttur ki o da Allah'tır.

BAZI ÜLKELERDEKİ İNTİHAR ORANLARI

(Oranlar 100.000 kişi üzerindedir)

ÜLKE	YIL	İNTİHAR ORANI
Romanya	1978	66,5
Macaristan	1978	43,1
Demokratik Almanya	1970	30,0
Finlandiya	1974	25,1
Avusturya	1978	24,8
İsviçre	1978	23,9
Danimarka	1978	23,3
Federal Almanya	1978	22,2
Çekoslovakya	1976	20,8
İsveç	1978	19,0
Lüksemburg	1978	18,5
Japonya	1978	17,7
Belçika	1976	16,6
Fransa	1977	16,5
Küba	1971	15,0
Güney Afrika (Beyaz)	1971	14,5
Bulgaristan	1978	13,6
Yugoslavya	1975	13,4
Polonya	1978	13,3
Kanada	1976	12,8
A.B.D.	1976	12,5
İslanda	1978	11,6
Norveç	1977	11,4
Singapur	1978	11,4
Avustralya	1977	11,1
Uruguay	1978	10,5
Hollanda	1978	9,7
Porto Riko	1977	9,5
Yeni Zelanda	1976	9,2
Trinidad ve Tobago	1976	8,9
El Salvador	1971	8,7

ÜLKE	YIL	İNTİHAR ORANI
Portekiz	1975	8,5
Hongkong	1978	8,3
Büyük Britanya, İskoçya	1977	8,1
Büyük Britanya, İngiltere ve Galler	1977	8,0
Arjantin	1977	7,8
İtalya	1972	5,8
Şili	1976	5,7
İsrail	1978	5,6
Güney Afrika (Siyah)	1971	5,6
İrlanda	1975	4,7
Büyük Britanya, Kuzey İrld.	1977	4,6
Venezüela	1977	4,6
Kosta Rika	1978	4,5
İspanya	1975	3,9
Guatemala	1972	3,4
Yunanistan	1978	2,9
Ekvator	1975	2,7
Panama	1975	2,6
Türkiye	1971	1,9
Paraguay	1977	1,8
Peru	1972	1,8
Meksiko	1975	1,7
Barbad (Antil Adalarından)	1975	1,2
Filipinler	1974	1,1
Angola	1972	1,0
Jamaika	1971	1,0
Bahama	1975	0,5
Kuveyt	1977	0,4
Ürdün	1976	0,2
Kenya	1970	0,2

Kaynak : Demographic Yearbook der Vereinten Nation. 1979. Belirtilen oranlar en son sayılardır. Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyeti ve bir kaç Afrika ülkesi, ülkelerindeki intihar oranlarıyla ilgili bir sayı bildirmemiştir.